

Objava vsak dan razen sobot, nedelj
in praznikov.
Izdajanje dnevno razen sobot,
nedelj in praznikov.

XXVIII. Letnik
Cena lista je \$6.00

Entered as second-class matter January 16, 1922, at the post-office
at Chicago, Illinois, under the Act of Congress of March 3, 1879.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Kako je trust elektrike potegnil kongres za nos

Čeča propaganda pod znakom "masnega pritiska," ki jo je vodil elektrarski trust, je bila navadna sleparija. Proti zakonu za odpravo "holding" kompanij so protestirali tudi mrličji. Na tisoče protestnih brzojavk je bilo falsificiranih, ampak stroške te sleparije morajo plačati konzumenti elektrike

Washington. — (FP) — Da bi se nekateri konzumenti elektrike ne bi morali pritoževati, da ni bil "masni pritisk" na kongresnike in se ne bi v interesu elektrarskega trusta nič drugega ko navadna sleparija. Ocenil je na podlagi določenih evidenc, da je prišlo v Washingtonu nič manj ko 125-telegramov proti odpravi "holding" kompanij. Protestirali so — mrličji.

Med 170 pošti nepoznatih oseb, ki so iz Yorka, Pa., pisale navadna pisma kongresniku H. Rainesu, je Luther Coleman, pristal tamkajšnje postojanje Postal Telegraph Co., rekel, da poznal enega "protestnika" imena Charles E. Smalla, ki je bil dve leti mrtev.

Uradna mesta je po izjavi uradnih Western Union Co. J. Cobleja bilo poslanih po telex 1367 telegramov, ki so stali \$430.37. Razen nekaj izjem, ki so vse te telegrame poslali tamkajšnji zastopnik elektrarskega trusta črpal "masnega pritiska" kar iz mestnega uradnega ali abecednega redu. To so sličnega "masnega pritiska" na kongresnike in se posluževali agentje v trupu vseh krajev. Ker niso mogli dobiti ljudi s svojo propagando po radiju, časopisih in revijah, niti ne dovolj med svojimi konzumentami, so te "protestni elektrarski baroni oziroma službe enostavno fabricirali. Razkrivanje tega "masnega pritiska" je dalo povod, da je kongresnikom pričelo ugotavljati, koliko prejetih telegramov in koliko sleparskih.

Elektrarski magnet je s to propagando vseeno uspel, da so v zbornici tako glasovala kakor oni diktirali. "Masnemu pritisku" ni naselila večina v senatu. To najbrž vsled tega, ker tamkaj niso bili toliko bombardirani s sleparskimi ali drugimi protesti kakor člani nižjih zakonodajnih teles. Osnutek sedaj počiva na konferenčni odseku, kjer se bo odločeno za nekakšen kompromis, po katerem bi bilo življenje "holding" kompanij podaljšano za pet let.

Trust elektrike je v tej kampanji potreboval blizu dveh ko en milijona. Samo Associated Electric & Electric "holding" kompanija, katero dominirajo Morisonovi, je potrošila nad \$1,000,000. Washingtonska lobija je potrošila nad \$300,000 in manjše zbirke na konzumente v obliki

Washington. — (FP) — Da bi se nekateri konzumenti elektrike ne bi morali pritoževati, da ni bil "masni pritisk" na kongresnike in se ne bi v interesu elektrarskega trusta nič drugega ko navadna sleparija. Ocenil je na podlagi določenih evidenc, da je prišlo v Washingtonu nič manj ko 125-telegramov proti odpravi "holding" kompanij. Protestirali so — mrličji.

Washington. — (FP) — Da bi se nekateri konzumenti elektrike ne bi morali pritoževati, da ni bil "masni pritisk" na kongresnike in se ne bi v interesu elektrarskega trusta nič drugega ko navadna sleparija. Ocenil je na podlagi določenih evidenc, da je prišlo v Washingtonu nič manj ko 125-telegramov proti odpravi "holding" kompanij. Protestirali so — mrličji.

Naciji razkačeni nad dogodki v N. Yorku

Newyorški župan raztogotil hitlerjevce

Berlin, 29. jul. — Nacijski tisk je silno razkačen zaradi dveh dogodkov v New Yorku. Zadnji petek se je posrečilo skupini komunistov, da so prišli na krov nemškega parnika Bremen v newyorški luki in uprizorili demonstracije proti Hitlerju; demonstrantje so tudi odtrgali nemško zastavo na krovu in jo zagnali v reko Hudson. Policija je kmalu iztirala komuniste s krova ladje, ena oseba je bila obstreljena in več izgrednikov aretiranih.

Nacijske kroge v Berlinu je ta dogodek silno ujezil. Berlinski nacijski listi zahtevajo, da mora ameriška vlada dati Nemčiji zadoščenje zaradi onečaščenja nemške zastave. Naciji so tudi raztogoteni nad newyorškim županom La Guardia, ki ga nazivajo "židovskega župana največjega židovskega mesta na svetu". Župan La Guardia je obdolžen v Berlinu, da je prelomil trgovinsko pogodbo med Nemčijo in Združenimi državami, ker je odklonil podjetniško licenco nekemu državljanu Nemčije. "Der Angriff", glasilo ministra propagande dr. Paula Jos. Goebbelsa, piše, da je La Guardia počel "strašno razžaljenje" Nemčije in ta list upa, da predsednik Roosevelt poseže vmes in ohrani prijateljstvo med Nemčijo in Ameriko, dokler je še čas.

(Newyorški župan La Guardia je zadnji teden odredil prošnjo nekemu nemškemu priseljencu, ki ni ameriški državljan, da bi smel odpreti salon za masiranje. Župan je to storil iz razloga, ker nacijski oblastniki v Nemčiji diskriminirajo proti ameriškim državljanom židovske vere.)

Med tem se v Nemčiji nadaljujejo nasilja nad židi in katoliki. V soboto je bil neki katoliški župnik obojen na osem mesecev zapora zaradi zlorabe prižnice. Stiri nune so bile obojene v zapor za tri leta in v plačilo 150,000 mark zaradi kršnjeja denarnih zakonov. Katoliška duhovščina je večeraj po vseh cerkvah Nemčije molila za svobodo svoje cerkve. V Monakovem je policija našla komunistične letake, ki vabijo katolike k sodelovanju, toda katoliški voditelji odklanjajo vsako vednost glede teh letakov.

Zdravniška oskrba za brezposelne

V Los Angelesu bo oskrba popolna

Los Angeles, Cal. — Brezposelnih v tem okraju bodo v bodoče deležni popolne medicinske in zdravniške oskrbe — od operacije do popravljanja zob. Vseh brezposelnih je v tujakšnjem okraju 400,000.

Relifne oblasti so z zdravniki in drogeristi sklenile pogodbe za zdravniško oskrbovanje relifnih "klientov". Pogodba določa lestvico za operacije, vsakovrstna zdravljenja in za medicino. Program je indorsiralo 4359 zdravnikov in farmacistov, pogodbo za izvrševanje dela pa podpisalo 1827 zdravnikov in 650 drogeristov. Relifna zdravniška lestvica je precej nižja kakor pa zdravniški računajo običajnim bolnikom, vendar je pa višja kakor je cena materialu.

Pod novim programom bo relifna administracija skrbelo tudi za brezposelne porodnice. Matere bodo pod zdravniško oskrbo pred in po porodu; dobile bodo tudi perilo in oblačila za novorojenčka. Tudi podhranjeni otroci bodo v bodoče imeli boljše oskrbo. Pro-

Filmski igralci in pisatelji v gibanju

LIGA NARODOV NAJ ODLOČI, ZA-HTEVA ABESINIJA

Italijani tepeni v prvi večji bitki v Abesiniji

PAPEŽ MORALNO PODPRL MUSSO-LINIJA

Hollywood, Cal. — (FP) — Filmski igralci in pisatelji iger, ki so organizirani vsak v svojem gildu ali uniji, so pričeli z novim gibanjem za kolektivno pogajanje. Zahtevajo zaprtje ali unijasko delavnico na podlagi Wagnerjevega delavskega zakona.

Prvi korak je storil The Screen Writers Guild, unija filmskih pisateljev, ki od filmskih družb zahteva, da se pogajajo s to unijo in ne s pisateljsko sekcijo Motion Picture Academy, ki je kompanijska unija. H gildu zdaj spada že približno 95% pisateljev, ostali pa h kompanijski uniji.

Magnatje so to zahtevo ignorirali in se pogajajo z zastopniki manjšine, to je s kompanijsko unijo. Kaj bo storila pisateljska unija, še ni znano. Da ji nasprotniki ne bodo mogli očitati, da vzdržuje monopol, je unija zadnjic odpravila vse kvalifikacije in odprla vrata vsakemu avtorju in uredniku iger.

Na sličem korak kakor pisatelji se pripravljajo tudi filmski igralci, ki so organizirani v Screen Actors Guildu. Tudi ta unija bo zahtevala zaprtje delavnice in odpravo kompanijske unije.

Ker se bodo magnatje skoraj gotovo upirali tej zahtevi, je možna skupna akcija vseh štirih unij filiske industrije — unije igralcev in pisateljev, unije odskrih delavcev in unije elektrikov. Če pride do tega, bodo magnatje morali izbirati med kapitulacijo ali pa splošno stavko v hollywoodski filmski industriji.

Silna razstrelba streliva v Italiji

33 mrtvih; mnogo deklet med ubitimi

Varese, Italija, 29. jul. — Strašna eksplozija v municijski tovarni v Tainu, ki je stresla vase daleč naokoli in sesula vse ali pe na milje daleč, je v soboto ubila 33 delavcev. To število žrtev je še površno in morda bo večje. Dostaj so našli 17 težko ranjenih. V tovarni je delalo mnogo žena in deklet, a zdaj se še ne ve, koliko je bilo ubitih. V tovarni je delalo okrog 500 moških in žensk.

Takoj po eksploziji so vojaške čete obklopile razvaline tovarne in niso pustile nikogar blizu. Vodstvo tovarne in lokalni fašistični uradniki nočejo dati nobenih podrobnosti ali natančnih pojasnil glede te razstrelbe.

PRIPRAVE ZA NOVO MOONEYJEVO OBRAVNAVO

San Francisco. — (FP) — Odvetniki Tom Mooneyja so se obrnili na državno vrhovno sodišče z zahtevo, da imenuje posebno komisijo, ki naj pred 3. septembrom, ko se prične nova obravnava v tem slovitnem slučaju, zasliši štiri priče na vzhodu in dobi njih zaprisežene izjave.

Te osebe so F. E. Rigall, ki leži v bolnišnici v Grayvillu, Ill.; Israel Weinberg iz Clevelanda; John A. Fitch iz New Yorka in John McDoland, ki leži v bolnišnici v Baltimoru. Rigalova izjava bo postavila na laž pričanje krivopriječnika Oxmana, ki je bil glavna državna priča (že mrtev); Weinberg je bil na zatožni klopi z Mooneyjem vred, toda oproščen. McDoland je pa že izpovedal, da je krivopričal proti Mooneyju. Pričakuje se, da bodo proti tej zahtevi Mooneyjevih odvetnikov nastopili državni zagovorniki in zahtevali, da se z dobavo teh dokumentov počaka do otvoritve obravnave.

Domače vesti

Dva nova grobova v So. Chicagu
South Chicago. — Zadnje dni je umrl John Brus, star 45 let in doma od Litije. Bil je član društva 610 SNPJ in tu zapuša ženo, dva sinova in hčer. — Pred nekaj dnevi je umrl nagle smrti Math Tomec, star 52 let in doma iz Primostka pri Metliki v Beli Krajini. V Ameriki je bil čez 25 let in zapuša sestro v Steeltonu, Pa. Pokopan je bil civilno.

Deklica ubita na potu v Lemont
Oglesby, Ill. — Dne 14. t. m. se je rojaku Franku Luskoviču pripetila velika nesreča pri vožnji z avtom v Lemont. Petletna Mary Kamnikar je bila namestu ubita, dočim so Luskovič, njegova žena in njegova nečakinja Mary Plankar dobili težke telesne poškodbe in se zdaj nahajajo v bolnišnici v Jolietu. Vsi so člani SNPJ.

Nagla smrt v Iowi
Albia, Iowa. — Dne 26. t. m. je umrl John Turšič za srčno kapjo. Star je bil 58 let in doma od Cerknice. V Ameriki je bil približno 30 let in tu zapuša ženo in sina. Bil je član društva 163 SNPJ.

Nov grob v New Yorku
New York. — Tu je umrla rojakinja Mary Jazbec, stara 57 let in doma iz Podrečja pri Domžalah. V Ameriki je bila 23 let in tu zapuša mater, hčer, tri brate in dve sestri.

Smrt pionirke v Clevelandu
Cleveland. — Zadnje dni je umrla Apolonija Horvat, roj. Pačič, stara 67 let in doma iz Jurne vasi pri Podgradu. V Ameriki je bila 38 let in tu zapuša moža, dva sinova in štiri omožene hčere.

Vest o požaru v starem kraju
Cleveland. — Mrs. Zadnik je prejela žalostno vest, da je požar, najbrž podtaknjen po zlobni roki, uničil njeni materi Ani Jakšič v Bogdanji vasi v stari domovini hišo in vsa ostala poslopja z živino vred. Mati si je rešila le golo življenje.

Iz Južne Amerike
Buenos Aires, Arg. — Dne 1. julija je tu nenadoma umrl Gabriel Brinšek, inženir po poklicu, star 63 let in doma iz Trnovca pri Ilirski Bistrici. Pokojnik je bil med najstarejšimi slovenskimi naseljenci v Južni Ameriki. — Poročeni so bili Ciril Podgornik in Ivanka Ušaj ter Anton Klun in Milka Podgornik.

IZDELOVALCI SRAJČ SI POMA-GAJO S STAVKO

Alexandria, Va. — (FP) — Ker Century Manufacturing Co., ki izdeluje srajce, ni hotela nič slišati o zahtevah svojih delavcev za znižanje delovnica na 40 ur v tednu in zvišanje minimalne plače na \$12, so si delavci, večinoma mlada dekleta, pričeli pomagati s stavko. Organizirala jih je Amalgamated Clothing Workers unija.

Ta družba je bila tudi pod "novim dealom" med največjimi "čizlerji". Ker je pravilnik določal 36-urni teden, je družba forsirala delavce pod grožnjo odlostitve, da so podpisali izjave, da se kompanija ravna po pravilniku. Faktično ga je pa kršila na vseh koncih. Ignorirala je minimalno plačo in tudi delavce prisilila, da so delali daljše ure. Po razveljavitvi NRA je uvedla 49-urni teden.

"Zdaj nas družba ne bo več sukala, ker imamo unijo," pravijo stavkarji. "Če bi jo imeli prej, bi tudi ne mogla z nami tako postopati. Vsi na piketno linijo!" je njih parola.

PROSVETA
THE ENLIGHTENMENT
GLASLO IN LASTNINA SLOVENSKE NARODNE JEDNOTE
Organ of and published by the Slovene National Benefit Society

Subscription rates: for the United States (except Chicago) and Canada \$4.00 per year, Chicago and Czecho \$7.50 per year, foreign countries \$9.00 per year.

Advertising rates on agreement—Manuscripts of communications and unsolicited articles will not be returned. Other manuscripts, such as stories, plays, poems, etc., will be returned to sender only when accompanied by self-addressed and stamped envelope.

Member of the Federated Press

Glasovi iz naselbin

Zanimive beležke

Crested Butte in okolica

Crested Butte, Colo. — Crested Butte, lepo uspevajoče mesto, ce z 1400 prebivalci, leži 28 milj severno od Gunnisona v okraju istega imena in 18 milj severno od Almonta ob državni cesti 135.

To mesto je središče okrajne premogarske industrije. Tu se koplje najboljši in edini trdi ali antracitni premog zapadno od Pennsylvanije. Premogorovi so last treh premogokopnih družb: Peanut, Bulkley in Colorado Fuel & Iron Co. Obenem je to mesto dom znanih rož "kolumbinke", s katerimi je popolnoma obdano; cela polja so jih. Kolumbinke so res krasne rože. Država Colorado je sprejela to rožo za svoj uradni simbol. Lepe ceste peljejo iz Crested Butta v Gothic, Pittsburgh, Irwin in druge kraje naravnih krasote.

Do Irwina je samo osem milj daljave. Pred leti je tam živel do dva tisoč ljudi. Premogarska industrija se je izčrpala in na mnogih krajih se kažejo sedaj podrtije. Tik nad mestom v gorovju se nahaja krasno jezero Brennan. V vrha hriba ali gore se vidi na milje daleč zeleno drevo in trava.

Vzhodno od Crested Butta leži Gothic, tudi premogarsko mesto. Medtem ko je ostalo mrtvo več let, je zadnje čase oživelo z ustanovitvijo moderne šole biologije (živiljenznanstvo), ki jo vodi dr. J. C. Johnson. V poletnem tečaju je vpisanih nad petdeset dijakov.

Okolica Crested Butta je zelo krasna, privlačna. Mesto je obdano z gorskimi velikani, oziroma leži med njihovimi vrhovi. Tu ima SNPJ svojo postojanko, društvo št. 397. Letoviščarji se zelo radi pomudijo v Crested Buttu in njega okolici. Izredno krasen razgled po Skalnatem gorovju se nudi z vrha Keberlejevega prelaza, o katerem trdijo, da v tej državi nima para.

Gornje sem v glavnem povzel iz lista Gunnison News-Champion. John Šukle st.

Mi in naša metropola

Cleveland-Ljubljana, Ohio. — Najprej moram naznaniti čitateljem Prosvete, da sem sedaj "med Ljubljančani," ne več med Collinwoodčani. Vsaj tako nekam so dali naši "ameriško-kranjski" naseljenci ime Beachland-Nottinghamu.

Kakšni so ti Ljubljančani, vam za enkrat ne bom dosti povedal. Nekateri so ustvarjeni celo "po afriško," dosti je tu Kalabrežev, in vojna bi se kar tukaj lahko pričela, ne bi bilo treba iti v Afriko. Veliko je pa naseljenih tudi Slovencev, nekateri teh tudi hodijo k maši v Euclid City, kjer ima reverend Bombach svojo sv. Kristino ali po domače cerkev. Slovaki pa menda pravijo takim božjim hlevom, kjer vedrijo ovce in koštruni—"kostela."

Torej naši rojaki hodijo k maši v drugo mesto in je možno, da delajo s tem kako pregreho, kajti Cleveland ima svoje kostele—in pa še slovenske! Če ni to res, kar vprašajte Toneta ali pa Jožeta Grdino.

In kaj sem videl oni dan? Tone in Jože sta se pripeljala oni dan s Tonetovo ambulanco na East 185. cesti. Jože je izvel kel mali zavoj in že sem mislil, da je bil boter, kajti vse je kazalo, da nosi pod pazduho malega "bejbčka." Sel je kar v neko prodajalno—in Tone za njim. Pa vprašata: "Ali je Mrs. S. doma?" — "Ne!" je odgovorilo dekle v prodajalni. — "Prinesla sva tole." In Jože je razvil. In glej kaj je bilo—svetnik! Ali ker je bil tako majhen, bi mu lahko rekli svetniček! Pa glej ga spaka! Brada mu je rastle kot Mojzesu! Ne vem zakaj ni Jože kupil varnostne britve, pa bi ga obril; svet se namreč modernizira in bi se mogli tudi svetniki—in Grdine tudi.

Oni dan—bilo je v soboto in v juniju, ko smo bili vsi v "uniju"—se je pa prigodilo, da se mi je mister Louis Pirc, urednik A. D., odkril! In vi, dragi čitatelji, se čudite? No, zgodilo pa se je! Moja ulična kara je stala na East 65th in St. Clair cesti. Tam

je namreč prometni signal, ki je velel "Stoj!" Louisu pa "Idi." In šel je. Potegnil pa je močan veter in mu odnesel slamnik z glave. In tako se mi je urednik A. D. odkril. To se je zgodilo 29. junija 1935.

Tone Grdina je govoril neki večer v radio. Oh, pa tako žalostno! In njegov govor? Dejal je: "We had no schooling in the old country." Ali res? Ne, Tone? Kje se je pa on tako po katoliško izobrazil? Srbi so pa peli za Tonetom alelujo in rekli so, ali on je dejal, da "Jugoslavoani bodo postavili v 'naš kulturni vrt' škofa Barago in pravoslavnega škofa Petrovića. Ne morem razumeti, kako se bosta ta dva popa razumela v 'našem kulturnem vrtu,' kajti eden je bil lahko oženjen in le popolnoči pred mašo ni smel "grešiti" (ali kot je povedal neko nedeljo zjutraj mežnar pravoslavnim ovčicam, ki so čakale na gospoda: "Danas ne bude maše. Pop ne bi smio mrsiti (grešiti), pa bogami je," dočim je bil Baraga "ledih in fraj.")

Tudi politiko igrali smo v naši metropoli. Howard Scrippsov clevelandski Press si je zaželel našega sodnika Frank Laushe ta za mestnega župana. Volitve se vršijo prvi torek v oktobru za županske in zastopniške kandidata. Tista dva, ki bosta dobila največ glasov, pa bodisi za župana ali pa aldermana, gresta ponovno na glasovanje na 5. novembra. Oni imenujejo Laushe ta "independent" kandidata, ker pred sodniki se v državi Ohio ne označi h kateri stranki spada. Dočim pa je Laushe prišel do sodniškega stolca (ali ga je zadel ta čast), ker je bil wardni vodja demokratske stranke, in tako jako ugleden meščan. Zato mu je governor White podaril izpraznjeno mesto pred volitvami sodnika. Ampak mr. Laushe je kandidaturu za zaenkrat odklonil. On pač ve: "tukaj sem gotov, za župana je pa drugo vprašanje. Bom, ali pa tudi ne," ker to bi bila zamera demokratov.

Naš list "Enakopravnost" je pripravil Laushe tu, naj prevzame kandidaturu. Well, well, to bi pa res lahko bilo priporočljivo, ker bi lepo napravilo razkol med demokrati. Dejali bi zopet eden uskok! Napravili bi pa tudi zmešnjavo med "Ameriško Domovino" in "Enakopravnostjo," ker bi E. delovala za starega Pirčevega prijatelja. Prašanje bi pa nastalo, kam bi bila stopila Pirc in Debevož A. D.?

Pogledal sem parkrat v A. D., če i oni priporočajo mr. Laushe tu, naj prevzame kandidaturu. Pa nisem videl priporočila. Ampak sedaj so se pa gotovo oddahnili, ker spora ne bo.

Ker je Enakopravnost delavski list, bo pa sedaj morebiti priporočal Robert D. Dullea, socialističnega kandidata. Mi vsaj tako mislimo. Če se pa to ne zgodi, zopet, well . . . mi bomo ostali še vedno socialisti in tako bomo volili 1. oktobra le socialiste, pa zmaga tukaj ali tam.

Na 29. septembra bomo v Slovenskem delavskem domu praznovali 30-letnico Proletarske skupne "Zarje" in klubi št. 27, 49 in menda tudi 28. Na ta dan vsi v Collinwood, Ohio!

Na 10. novembra pa društvo "V boj" št. 53 SNPJ, istotam.

Zelimo, da ne bodo druga društva SNPJ prirejela proslav ravno iste dneve.

Pozdrav iz clevelandske Ljubljane, Ohio! F. Barbič, 53.

Zanimive vesti iz Kanade

New Waterford, Can.—Sporočam, da je naš prijatelj Tony Smole dne 15. t. m. ob 8. uri zvečer zbolel in naslednje jutro ob 5.30 umrl. Dne 18. t. m. je bil njegov pogreb. Pokojni je bil 39 let star, rojen v Mirni na Dolenjskem. Vzrok smrti: neka žila se je pretrgala in je izkrvavel. Poklicani zdravnik ni mogel nuditi nikake pomoči.

Pogreba se je udeležilo veliko številno ljudi, posebno vsi Slovenci in Hrvti in tudi finančno prispevali, da se je plačalo za slovaško godbo, ki je igrala lepe žalostinke. Nosilci so bili Frank Rupnik, Frank Juvanc, Frank Povh, Frank Bartol, Herman Drobesh in Milan Begovich. Vence so položile sledeče družine: Matija Gnezda, pri katerem je pokojni bil zaposlen, Albert Hofman, Bert Rupert, Josef Bonac in Joseph Poloniato, Herman Drobesh pa za društvo št. 558 SNPJ.

Tony Smole je šel še kot mlad fant v Ameriko in delal na Thomasu, W. Va. Tik pred vojno se je odpeljal v domovino, da vidi svoje sorodnike in na tej vožnji je bil na Francoskem prijet in bil ves čas vojne v Franciji kot vojni ujetnik.

V aprilu 1927 je prišel na Waterford in je tukaj delal v majni št. 12, leta 1932 pa je bil z več drugimi ob delo, ker ni imel državljanjskih papirjev. Dokler je imel delo, je bil tudi član društva 558 SNPJ. Ko je delo v majni izgubil, šel je na farmo in je delal pri slovenski družini Matija Gnezda. Pokojni je pri meni stanoval več ko 5 let in smo se do zadnjega prav dobro razumeli. Da je bil prijubljen pri vseh, je pokazal njegov pogreb.

Pokojni zapušča brata Johna Smoleta v Farrelu, Pa., in več bratov in sester v starem kraju na Dolenjskem. Naj mu bo lahka tuja gruda, mi pa ga bomo ohranili v trajnem spominu!

Gl. uradniki distrikta št. 26 U. M. W. of A. so že dalj časa prerokovali, da bodo za premogovnike št. 12 in št. 16 v Waterfordu nekaj ukrenili; da bota obe majni v UMW of A 100% organizirani. Nova unija ima sicer tudi precej članov, ali ostali so na plotu (neorganizirani). Večina članov nove unije je v Glace Bayu in Stellartonu. Nagovarjali so neorganizirane in člane nove unije, naj pristopijo k UMW, če ne, bo pa štrajbo.

Dne 23. julija zjutraj je prišel ves gl. odbor in lokalni odbor tega distrikta na majno št. 12, in kompanijski uradniki. Uradniki so kompaniji naznanili, da bo majna zaprta toliko časa, da bo vseh 1005 v UMW, ker z nečlani UMW se ne bo več skupno delalo. Rovski ravnatelj je rekel, da je majna odprta za delo vsak dan in kadar jih pride toliko, da se bo izplačalo začeti, se bo delalo. Postavili so se pred vhod majne in majna je ostala zaprta.

Na omenjeni majni je zaposlenih nekaj čez 1100 mož. UMW trdi, da je 85 mož še izven UMW (v resnici jih je par sto).

Kar se tiče UMW zaprtje ali "tied up," je večina majnerjev vesela, da ima malo počitka in lahko gre brez skrbi za par dni na Kill Keney Lake kempat, se kopat in ležat v senco.

Po mojem mnenju so UMW vojskovodje tega distrikta slabi strategji, če mora radi 85 mož več ko 1000 mož vsak dan šihete izgubiti, ko je veliki večini z velikimi družinami še premalo, čeprav vsak dan delajo. Ta zadeva bi se lahko na drug način rešila.

Na 16. majni je zaposlenih čez 900 mož. Tam bodo ali so zaprti dne 26. t. m. Drugače je vse mirno, pa vendar je že danes, drugi dan te komedije, prišlo 3 truke žandarjev.

Kill Keney Lake je malo jezerce blizu naše naselbine. Okoli in okoli je lep gozd, tam je vsak dan polno ljudi, ki se v senci hladijo in se kopajo. Zadnje nedeljo je bilo ravno tako. Bil je tam tudi en mali čoln. Dva mlada Kanadčana se vsedeta vanj in odveslata precej daleč od ostalih kopalcev. Ljudje na bregu so ju opazovali, ker sta bila malo pijana. In res, čolnič se je prevrnil in oba sta se pod vodo izgubila. Čez nekaj časa je eden res pogledal nazaj in se drugič izgubil. To so takoj opazili tisti, kateri so bili najbližje že v vodi. Med temi je bil tudi mladi Frankie Juvanc prvi, ki je dospel do potopljenca, baš ko je eden tretjič iz vode pogledal. On ga je hitro za lase zagrabil in ga vlekel proti bregu. V tem času sta prišla še 2 Nemca, ki sta pogledala pri rešitvi. Frankie Juvanc in njegov oče ter vsa družina so člani društva 558 SNPJ.

Ostali fantje so še iskali drugega ponesrečenca pod vodo, ali vse je bilo zaman, nikjer ga ni bilo. To je opazoval od brega Otto Lorenc, potomec slovenskih in nemških staršev, 67 let star, in kar je najbolj zanimivo, ima samo eno nogo. On je rekel, ko so drugi že eno uro iskali, da on vse kje je, da bo on šel po njega. In res je on začel plavati do prostora, kjer je mislil, da je. Štirikrat se je spustil na dno jezera brez uspeha. Ko se je petič spustil dol, pa ga je privlekel za lase. Bil je seveda že mrtev.

Na spomlad so prišle iz Ontario, Kanada, 3 družine jugoslovanskih eiganov v treh karah v to okolico. V naselbini Reserve, par milj od nas, so se utaborili v treh šotorih. Do pred dvema mesecema je šlo vse dobro. Moški so največ popravljali kotle in tako ropotijo, ženske so bile stara mati in 3 lepe hčerke, dve oženjeni, ena pa še samska, te so pa "karte šlogale" in tako lepo denar služile. Drugače so pa bili poštenji in niso imeli s policijo nobenih sitnosti.

Koncem maja, neko nedeljo zjutraj ob 3. uri, pa pridejo štirje mladi Kanadčani v starosti 23 do 26 let. Trije so napadli hčerke, četrti pa je stal na straži, ker so mislili, da bo vse gladko šlo. Ko so se ženske prebudile, so začele klicati na pomoč. Moški so vstali in začel se je pretep za življenje in smrt. Štirji napadali so topli vse od kraja precej daleci. Potem so začeli ljudje prihajati iz sosednjih hiš, ko so slišali vpitje in krik, naker so se umaknili toliko nazaj, da so lahko kamenje metali v šotore ali kamor je že letelo.

Pri tem so padli trije strelci, ali nikdo ni vedel, kdo je streljal. Od napadalec je bil eden zadet in je čez par ur umrl. Med tem je tudi prišla policija in aretirala ostale napadalce, zdravnik je pa vse eiganove vzel v oskrbo in par jih je šlo v bolnišnico.

Čez par dni je bila obravnava in dognalo se je, da so cigani streljali in enega napadalec ubili. Nato je bil eden eiganov aretiran pod obtožbo umora. Ravno zadnji teden je bila obravnava na vrhovnem sodišču. Cigan je bil oproščen vsake krivde, eden od napadalec je dobil 5 let, ostala dva po 3 leta zapora.

Zanimivo je bilo tudi to: Predno je bil ustreljen pokopan, so oblasti zahtevale, da si ga ciganske ženske ogledajo, če je tudi on bil med napadalec, sorodniki mrtvega pa niso dovolili eiganom v hišo. Na dan pogreba so pa oblasti uradniki šli na pokopališče in so prisilili pogrebniča, da je krsto odprl, da so si ga ciganske ženske ogledale. Tako je zahtevala sodnja. Da je bil to čuden prizor, si vsak lahko predstavlja.

Herman Drobesh, 558 SNPJ.

Angleži in morje

Velika Britanija je te dni sklenila z Nemci poseben dogovor o oboroževanju na morju. Tem dogovoru so se Nemci obvezali, da ne bodo gradili več vojnih ladij kakor samo toliko, bo razmerje med angleškimi in njihovimi dovoljen kakor 100:35.

Za nas pač ni važno, ali so Angleži sklenili Nemci pomorsko pogodbo. Važno je le to, so jo sklenili na lastno pest in da se niso pogovorili ne s Francozi ne s Italijani ne s Zelenimi državami. To so bili dolžni storiti zato, ker so vse te države z Anglijo vrednice Zvezte narodov, a le-ta je po vojni naveden organ za vse mednarodne pogodbe; še bolj zato, ker so kmalu po vojni vse pomorske sile sklenile med seboj tako imenovano Washingtonsko pogodbo in se v njej obvezale, da ne bodo zastran vsega, kar je v zvezi z oboroženjem na morju, strogo držale določb te pogodbe in da ne bodo sklepale ločenih pomorskih pogovorov z drugimi državami. S tem, da so Angleži na lastno pest dogovorili z Nemci, torej tudi to pogodbo prekršili.

Kako naj si razlagamo tako početje pri Angležih, ki slove vendar za najpoštenjše trgovce in najvestnejše izpolnjevalce pravih obveznosti?

Angleži so gospodarji morja in hočejo to ostati. A takšno gospodarstvo stane! Ladije draga reč, topovi in podmornice takisto. Leri je predlog jim je zato prišel kakor z nebe, če pristanejo nanj, ubijejo kar dva muhi mah: 1. ne bo jim treba več metati toliko narja za novo oboroževanje na morju, ko se pa Nemci, Angležem vsaj v Evropi še zmeraj najvernejši tekmeči na morju, obvezali, ne bodo gradili več ladij kakor oni, in 2. obodo tudi v bodoče gospodarji na evropskih morjih, ko so se Nemci prostovoljno obvezali, ko so njihove brodoge samo dobra tretina angleškega!

Ali zdaj razumete, da je bila nemška ponudba za Angleže preveč mikavna, da ne bi za likšne ugodnosti prekršili tudi kakšno "pogobico" . . .

S kakšno instinktivno preprčnostjo se je Angleži za gospodarje morja, najbolje strira naslednja anekdota. Napisal je o njej francoski kritik in romanopisec Henri Be Stendhal, eden izmed najboljših poznavalcev Angležev med Francozi.

Neki visok angleški gospod se je izgubil okoli Rima. Po dolgem tavanju je naposrel do brega nekoga ribnika. Pomočil je v vodo in ga vteknil v usta.

"Hip, hip, hura!" je vzkliknil in izpljuval: "Voda je slana! Vse to je naše!"

Rdečelas ženske

Oxfordski zgodovinar Thompson je imel dni predavanja o rdečelasih ženskah. Po za ta predavanja mu je dala neka nedavna java predsednika ameriške "Zvezte proti čim lasem", ki je med drugim dejal, da so ženske napram ženskam s takimi lasmi ne ljubi kakor otroci in da morajo združiti svoje sile, da se obvarujejo teh hudic, uproščajo moške v telesnem, duševnem in finančnem oziru.

Thompson dokazuje, da so takšna naziranja edine izmed zabod, ki jim posebno Američani tako radi zapadejo. Res je sicer, da polovici moških rdečelas ženska nesimpatična in da ni še dolgo tega, ko se je celo ženska prva hollywoodska platinasta piava zvezdnica Jean Harlow, oglasila o tem predmetu in prtila svojim rdečelasim vrstnicam vsemo čisto, zmešane lastnosti. Prav tako pa lahko živimo, da že jutri vstane prerok, ki bo ot njal, da so rdečelas ljudje, kar se tiče življenjske sile, bistrostnosti ali naravne odporne proti boleznim dosti na boljšem nego ostalo človeštvo.

To so pač zabode, ali vsaj trditve, ki se dajo dokazati. Dokazati pa se da to, da rdečelaske dale v primeri s svojim številom prav toliko znamenitih žensk kakor drugi. Tako je imela Kleopatra po vsej priliki rdečelas, isto tako filmski zvezdnici Nell Gwyn in Clara Bow (proti kateri je Jean Harlow menda v prvi vrsti spustila svojo filipiko med najmlajšimi znameniti filmskimi igralci mi bi bilo omeniti le Fay Comptonovo in Chito Supervio, angleška kraljica Elizabeta bila prav tako rdečelaska kakor Sarah Bernhardt, ko si jo imenovali "božanska", in lepela Helena je bila spoetka rdečelaske. Čemo rdečelas možje uživajo po vsej priliki pozornosti, toda, če omenimo, da so bili med njimi Cezar, Napoleon, Kolomb in Cromwell, bo to menda zadostovalo za trditve, da sama barva las ne dela ljudi ne boljše, slabše.

Repatica brez repa

Zvezdoslovec Jackson iz Johannesburga odkril repatico; ki zbujata ta čas veliko zanimanja v strokovnih krogih. Ta repatica namreč nima običajnega repa, po vsej priliki ga je izgubila na svoji dolgi poti skozi vesoljstvo. Je še kaj podobnih neobičajnih nebesnih teles, o tem znanost ne dvomi, le da z doseganjem teleskopi ni bila v stanu, da bi jih odkrili. Od novih teleskopskih orjakov, ki jih ta gradijo, pričakujejo v tem pogledu senzalnih odkritij. Sovjetski raziskovalci nam ravajo osnovati tudi "letečo zvezdarno" v sebnih balonskih gondoli, ki bo raziskovala ne iz stratosfernih višin.

T. Webber Wilson, federalni sodnik na Viržinskih otokih.

Vesti iz Jugoslavije

(Izvirna poročila iz Jugoslavije.)

REŽIM RAZPUSTIL DELAVSKO KULTURNO ZVEZDO "SVOBODO"

Režimski ban razpustil Delavsko kulturno zvezo "Svoboda" in njene podružnice — tik pred celjskim zletom. — Režim klerikalnega voditelja dr. Korošca odvarja novo ustanjane delavstva

Ljubljana, 15. julija. — Nova vlada nastopila, da kaže sestav vlade za meščansko opozicijo svobode, da pa bo delovanje najbrže se huje. Prvi dokaz naše trdnosti: ljubljanski ban je z dne 13. t. m. razpustil delavsko kulturno zvezo "Svoboda" in njene podružnice, v katerih je bilo 2000 članov in delav. Ker gre za delavstvo, katere delokrog je vso državo, je ljubljanski ban razpustil zvezo "Svoboda" in njene podružnice, čeprav zveza ni bila v skladu z zakoni, ki so vladali v državi. Tako je vladala diktatura, ki je razpustila zvezo "Svoboda", čeprav zveza ni bila v skladu z zakoni, ki so vladali v državi. Tako je vladala diktatura, ki je razpustila zvezo "Svoboda", čeprav zveza ni bila v skladu z zakoni, ki so vladali v državi.

Pa je zasedel mesto notranjega ministra dr. Korošec in razpustil zdaj delavcem še "Svobodo", Zvezo in vseh njenih 40 podružnic ter zapečatil njih prostore. To je klerikalni način pojmovanja svobode, to so ukrepi vlade, ki jo klerikalni tisk neprestano predstavlja kot vlado pomirjenja, to je izpremenjena notranja politika, ki so jo klerikalci napovedovali!

Ko je nova vlada podala pred časom svojo proklamacijo v skupščini, je napovedala važne izpremembe političnih zakonov, ki spadajo v resor notranjega ministra dr. Korošca. S to napovedjo, ki pa ni bila nič natančneje razložena, je vlada zbudila radovednost med prebivalstvom, kakšne bodo te izpremembe in komu bodo koristile.

Alli naj ta dekret o razpustu osrednje kulturne zveze kaže, kakšne bodo izpremembe in komu škodovala? Naj ta dekret kaže, proti komu se bo pritisk zadnjih let poostiril in proti komu omilil?

Če pribijemo, da takšnih dekretov, kjer gre za organizacijo, razširjeno po vsej Sloveniji in preko nje, ne izdaja ban brez naloga ali vsaj odobrenja notranjega ministra, potem je ta dekret pač dovolj zgovorno znamenje, kam pojde bodoča notranja politika.

"Slovenec" in razpust Svobode. — Klerikalni dnevnik "Slovenec", ki ima pač najožje stike z notranjim ministrom dr. Korošcem in ga lahko smatramo za ministrove glasilo, je objavil v svoji številki z dne 16. t. m. dekret o razpustu "Svobode" ter pristavlja, da je ta dekret prepisal na banski upravi, več pa da o stvari ne ve. O ti sveta nedolžnost! Pa je bil prav "Slovenec" tisti, ki je najbrže poročal o zletu "Svobode" v Celju, češ, da je bilo na zletu predvsem skrajno levičarsko delavstvo. Mar se ne pravi temu, javno opozarjati oblast na ta dogodek v Celju? Prav v tem poročilu je "Slovenec" z jezo zapisal tudi takle

stavek: "Toliko svobode kot ravnost naši socialdemokrati ni užival v zadnjih letih prav noben drug pokret v državi, še celo pa v Sloveniji". To je zapisal, pa je prav dobro vedel, da je prvi ljubljanski ban, inž. Sernec, ki je tudi klerikalec, razpustil telovadne odseke "Svobode!" Temu pravi "Slovenec" — uživanje svobode! — "Slovenec" se je ob celjskem zletu "Svobode" zgražal nad svobodo, ki jo uživajo socialdemokrati. Kako blizu je bilo od tega zgražanja do dekreta o razpustu!

Smrten padec s kolesa. — Med Korošcem in Tržičem se je zgodila huda kolesarska nesreča, ki je zahtevala smrtno žrtev. Iz Korošca proti Tržiču je peljal na svojem navadnem kolesu mesarski pomočnik Franc Boncelj predilniško delavko Angelo Brejčevico iz Korošca. Sredi poti se jima je zlomilo kolo in delavka je dobila pri padcu tako hude poškodbe na glavi, da jim je kmalu po prevozu v ljubljanski bolnišnici podlegla. Boncelj sam je bil le lažje poškodovan.

Samomor. — Dne 15. jul. je neki starček našel na Golovcu obojenega moškega, v katerem je spoznal svojega soseda Alojza Stucina, 62-letnega pismonoša, stanujočega na Galjevici. Stucin je že nekaj časa kazal znake skrajnega obupa in nemoči za življenje, taval je po predmestju ter se udajal pijači, neprestano se poslavljajoč od ljudi, češ, da se bo obesil. V njegovem žepu so našli poslovilno pismo, ki pa je sestavljeno tako zmedenno, da ni mogoče razbrati smisla. Njegovo truplo so na ženinoprošnjo prepeljali na dom.

Štirje Čikažani ubiti v letalu

Milwaukee, Wis. — Štirje mladi in bogati Čikažani so si v soboto najeli letalo, da pojdejo na polet za zabavo. Čim pa je bilo letalo 400 čevljev visoko v zraku, je pilot izgubil kontrolo in letalo je telebnilo na tla v bližini tukajšnjega Curtis-Wright letališča. Vsi štirje so bili ubiti.

Vesti s Primorskega

Slovenski fantje pred vojaškim sodiščem

Gorica, dne 9. julija 1935. — V Žagi pri Bovcu se že delj časa nahaja četa alpincev. Dne 20. junija 1935 so imeli tam nabor in kot navadno ob takih prilikah dajo fantje duška svoji žalosti, jezi ali veselju s prepevanjem, so storili to tudi tokrat. Prepevali so seveda slovenske pesmi. Nenadoma pa je navallil nanje neki narodnik in je oklofotal nekoga mladeniča. To je ostale tako razjezilo, da so ga prijeli in bi ga vrgli čez most, če mu niso priskočili na pomoč vojaki. Oboji so odnesli par bunk, brez drugih težjih posledic. Omenjeni narodnik je potem, ko je bil na varnem obkrožen od svojih vojakov, grozil fantu, ki ga je oklofotal, da mu bo razrezal obraz, ga poslal v Italijo v bolnico in da bo potem, ko se bo vrnil že govoril in pel italijansko.

Glavno pa se je dogodilo par dni kasneje, kar pa je imelo hujše posledice. Domači fantje in dekleta so namreč priredili ples v neki hiši. Pridružil se jim je tudi okoli 30 vojakov. Fantje so zapeli neko nedolžno slovensko pesem, ko jih je zopet nahnulil že zgoraj omenjeni narodnik, češ, če hočejo govoriti in peti slovensko, naj gredo v Avstrijo (!). Pri tem je dejansko napadel 25-letnega Antona Kutina, nakar se je razvil splošen pretep. Strah, ki je nastal med vojniki in alarm, ki so ga povzročili, je vrgel na nje jako smešno luč. S puškami v rokah so obkolili vas ter začeli loviti fante.

Naslednji dan so prišli še karabinerji iz Bovca in Spenice. Komendant polka alpincev s celim štabom oficirjev itd.

Aretirance Kutina Antona, Pičulina Antona ter Andreja in Alojza Rota so sodilo vojaško sodišče in ne kot smo mislili izredno sodišče v Rimu.

Od onega časa hodijo vojaki po vasi vedno le v večjih skupinah ter popolnoma oboroženi. U-

mevno je, da so vaščani vsi preplašeni in se boje maščevanja. Celotno govoriti se boje glasno. Zlasti se boje za usodo omenjenih fantov. S tem spopolnjujemo področnosti, hoteč pri tem predvsem pokazati na glavnega krivca, ki je povzročil vso zadevo. Plačali bodo seveda naši fantje.

Zagonetna aretacija

Idrinja, 21. junija 1935. — Iz Godoviča poročajo, da so organi javne varnosti aretirali prejšnji teden 22 letno Tončko Cigale, doma iz Novega sveta pri Godoviču. O vzroku te aretacije ni nikomur nič znanega in tudi karabinerji nečejo dati nikakršne izjave. Za enkrat niti ni znano, kje se aretiranka nahaja, domneva se pa, da so jo odvedli v Idrijske zapore. O usodi bomo še poročali kakor hitro nam dosepejo podrobnejše informacije.

Obsodbe radi odtegnitve nabora

Gorica, julija 1935. — Vedno češče so obsodbe radi odtegnitve od nabora. Prizadeti so predvsem naši ljudje, ki se ne spoznajo v tolikih dekretih in ukazih, ki jih z dneva v dan kopičijo nad njimi. Tako je bil obsojen v Gorici eno leto zapora, toda pogojno, Edvard Zavrtnik, star 36 let, doma iz Solkana.

Dve obsodbi

Filip Vončina iz Gornje Trbuše se je izselil v Jugoslavijo brez potnega lista. Te dni je bil v Italiji obsojen na 4 mesece zapora in 3.000 lir globe radi skrivne izselitve. Eno leto zapora pogojno pa je dobil 33 letni Boris Klavžar iz Gorice, ker se ni predstavil naborni komisiji.

Protifašistični letaki na fašistični proslavi

Gorica, junija 1935. — Pred mesecem so imeli bivši bojovníki na kraju, kjer so se vršile borbe v okolici Gorice, svojo proslavo. Kot se navadno to vrši, se je tudi letos vršilo z muziko, obhodom in govori. V razliko pa je omeniti le to, da je potekla vsa proslava dokaj klavarno, in ra-

zen uniformirancev, ki so se je morali udeležiti, ni bilo drugih manifestantov. Tudi je poteklo vse nekako prisiljeno in pod nekim čudnim dojmom. V veliko začudenje vseh, zlasti pa goriške policije, je bilo vse polje, celo cesta koder je šla povorka, vsa posuta s protifašističnimi letaki, v slovenskem in italijanskem jeziku. Policija si tega ni znala razlagati in zato tudi ni bilo posebnih progono. Vedeli niso, od kje izvira, zlasti ker so mislili, da so vse nevarne elemente spravili na varno in jih onemogočili. Okolčani so bili tega zelo veseli, posebno še, ker so videli veliko jezo goriških policistov, ki so brez uspeha skakali in iskali krivce. Med zastopniki, ki so se udeležili te manifestacije, jih je prišlo tudi precej iz Rima, poslanih direktno od Mussolinija. Ti so kazali vidno svojo nezadovoljnost, kar je napravilo vso zadevo še bolj mučno.

Prihod vojašine na jugoslovansko mejo!

Idrija, junija 1935. — V obmejnih vaseh okrog Godoviča so v drugi polovici tega meseca izvršili po hišah popis prostih sob in prostorov zaradi prihoda vojakov. Domneva se, da je prihod vojašine v zvezi z nameravanim nadaljevanjem utrdbenih del ob meji, katere so začasno prekinili bog si vadi pod kakšnimi vplivi.

Z obmejnimi utrdbami bodo nadaljevali

Idrija, 21. junija 1935. — Iz raznih ukrepov, ki so jih mero-dajne oblasti izdale v obmejnih krajih se da sklepati, da bodo v najkrajšem času pričeli nadaljevati razna utrdbeno dela v obmejnem pasu pri Godoviču. Tu so že lani zgradili mnogo kavern in rovov, žičnih ovir in drugih naprav, so pa nenadoma prekinili vsa dela. Z mesecem julijem pa bodo najbrže z vsemi temi deli nadaljevali. Prebivalstvo je zaradi novih odredb silno razburjeno.

Kakšni se vračajo iz Abesinije!

Gorica, julija 1935. — V Gradško sta se vrnila dva pilota, ki sta bila dodeljena abesinski ek-

pediciji. Eden je že prej dalj časa služil kot prostovoljec-pilot v italijanski Somaliji, drugi pa je bil prvič tam. Prvi se je pri nekem poletu ponesrečil, radi česar so mu morali odrezati obe nogi. Omenjeni je šel kot navdušen fant, a vrnil se je domov kot velik nasprotnik sedanjega režima.

Pripovedal je o postopanju z vojniki in tudi z njimi — prstovoljci, ki je vse prej kot človeško. Ogromna vročina, slaba hrana in žeja ubijajo popolnoma vsako energijo in z orožjem v rokah morajo držati vojake v disciplini. Mnogo jih je obolelo na malariji, a boje se jih poslali domov valed bojazni, da ne bi to slabo vplivalo na ostale. Le malo komu se posreči tako, kot se je njemu. Za vse žrtve, ki jih je doprinesel, pa mu do sedaj še niso nakazali invalidnine, kot bi jo moral po zakonu dobiti. Zahtevali so celo iz bolnice, kjer se je zdravil, da mora vrniti stroške. Taki primeri so vsekakor opomin in tudi strah vsem, ki se podajajo in se morajo podati pod vojaško disciplino v afriške kolonije. Bati se je, da bo kljub ogromnim pripravam in tehnični dovršenosti, zmagalo vse drugo kot orožje.

Eksplodija v Indiji ubila 33 rudarjev

Kalkuta, Indija. — Iz Giridihha poročajo o veliki rudniški nesreči, v kateri je bilo 33 rudarjev ubitih in 43 ranjenih v eksploziji. Eksplozija je tekoel vodik, ki ga rabijo za streljanje, nakar je v rovu nastal ogenj, ki je otežkočil rešilno delo.

Železničarji dobili injunkcijo

Norfolk, Va. — Železničarske unije so na tukajšnjem zveznem sodišču dobile sodnijsko prepoved proti Virginia Railway. Injunkscija prepoveduje železničarskim delovanjem proti železničarskim unijam in ji nalaga priznanje zastopnikov delavske organizacije, namesto kompanijske unije.

Italijanski topov na parnik, ki jih bo odpeljal

Vzemi me s seboj Jaz sem tvoja najboljša prijateljica jaz sem tvoj Lucky Strike

KAKŠEN PIKNIK BREZ LUCKIES?

VZEMI ME S SEBOJ. JAZ SEM TVOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA, JAZ SEM TVOJ LUCKY STRIKE.

TOBAK JE, KI ŠTEJE
Ni ga boljšega tobaka kot oni, ki je rabljen v Luckies

Copyright 1935, The American Tobacco Company

Zaroka na grobu

POVEST
Spisal Mihevc Nace

Toda, kako napačno je bilo njegovo pričakovanje! Res je bila lepa, toda njena lepota je daleko presežala povprečno lepoto negovanih in v brezdelju živčih deklet, in kar je glavno, bila je z njim nadvse vijudna in prijazna ter ga venomer od strani pogledovala s svojimi črnimi, zdaj smehljajočimi se, zdaj resnimi očmi.

Tako so polagoma stopali proti "Park" hotelu, kjer je ravnatelj Reiter že poprej rezerviral pet najlepših sob za Venturinijevo družino in posebej eno za Pavleta. V hotelu so se gostje naprej okopali in preoblekli, nato pa so se zbrali k obedu na prostorni verandi, Pavleta je kar osupnila enostavna eleganca, s katero so bili odeti vsi, zlasti pa gospa Venturini in hčerka Ada. A ta eleganca se ni izražala samo v njihovih oblačilih, ampak v vsem njihovem splošnem obnašanju in v vsaki njihovi kretnji, najsi je bila sama po sebi še tako brezpomembna. Takoj mu je postalo jasno, da sedi med resničnimi aristokrati. Glavno pa je bilo to, da so vsi občevali z njim prijazno in vljudno, kakor s človekom njihovega socialnega položaja, daš Venturinijevi niso bili bogštevni kakor socialno čuči. Bili so bogati, tega so se zavedali in to so tudi kazali. Vendar pa se je v vsem njihovem govorjenju in obnašanju kazala neka oddičnost, ki je nimajo vsi, ki so bogati, in po kateri dober opazovalec takoj loči parvenija od pravega aristokrata. In ta oddičnost, ki je vsekakor duševna lastnost, ki se ne pridobi od danes do jutri, se je pokazala tudi v kavalirskem in obzirnem načinu, s katerim so Venturinijevi občevali s Pavletom, akoravno so že vedeli, kaj je on. K temu pa je gotovo tudi pripomogla še neka druga okolnost, ki je še nismo razložili in ki je velikega pomena za vso našo povest.

Kar takoj naj povemo, da je bil Pavle po svoji zunanosti in po vsem svojem izrazu človek, ki se vsakomur na prvi mah prikupi. Srednje rasti in dasi ne šibak, je vendar vzbujal vtis telesne šibkosti, k čemur so pripomogle predvsem njegove mirne, rjave oči, ki so se izrazito odražale na nekoliko bledikave polti njegovega čela in lice. Tudi poteze njegovega obraza so razodevale isto nežnost, ki pa ni bila ženska, ampak izraz nečesa drugega, mirnega, resnega in premljivega, kar se je skrivalo za obličjem. Spadal je med one ljudi, ki že sami po sebi, z golo svojo navzočnostjo, prisilijo vsakogar do obzirnosti; še več: do tega, da se vsak pokaze čim boljšega. Vse na njem je bilo nekako pravilno, a govoril je mirno in razločno, ko da je v njegovi notranjosti že vse urejeno, kakor da je že vse premislil in ga sploh ni mogoče spraviti do kolebanja ali zadrege. Teško bi bilo torej reči, v čem je prav za prav ticala njegova prikupnost. A to bo mogoče postalo jasno tekem naše povesti.

Radi vsega, kar smo pravkar povedali, si je Pavle kar tekem par ur pridobil iskreno naklonjenost Venturinijevih, ki so se prav razveselili, ko jim je ravnatelj Reiter tekem obeda povedal, da jim je njega izbral za spremljevalca in tolmača. Pavle je dobro opazil, da ni napravil slabega utisa, in to ga je navdalo z novo samozavestjo. Prav tako ni prezrl, da ga je gospodična Ada, sedeča poleg njega, med pogovorom ves čas kradoma opazovala. Bil pa je vsekakor še premalo izkušen v takih zadevah, a tudi preveč preudaren, da bi si mogel radi tega kaj posebnega misliti, radi česar je na to njeno nenavadno pozornost reagiral le toliko, kolikor mu je velevala vljudnost in prirojena mu prijaznost. Ni si prikrival, da mu deklica nadvse ugaja že od prvega trenutka. V njem se je že tedaj, ko jo je prvič pogledal v oči, zganilo nekaj vznemirljivega. Resnost njegovega značaja pa mu ni dopuščala, da bi si dovolil kake lahkomiselne avanture, a poleg tega mu je manjkalo tudi tistega neudržanega samoljubja, ki je osnovni pogoj za take stvari.

Po obedu so Venturinijevi odšli v svoje sobe počivat od dolge vožnje. Ravnatelj Reiter se je poslovil od njih, še enkrat poučil Pavleta, kako naj se obnaša napram njim, in odšel.

Popoldne ob petih se je Venturinijeva družina zopet zbrala pri čaju, kamor so seveda povabili tudi Pavleta, po čaju pa so se podali na sprehod po cesti okrog Blejskega jezera. Na cesti je bilo ob tej uri zelo živahno. Srečavali so mnogo tujcev, ki so govorili različne jezike in ki so se vsi radovedno ozirali za elegantnimi Italijani. Naposled so si na Adino željo najeli čoln in se odpeljali proti otoku, ki se je vabljivo zelenil sredi arebrne gladine jezera. Med vožnjo jim je Pavle pripovedoval, da se po stari veri tukajšnjega ljudstva vsakomur, ki pozvoni pri Sv. Antonu na otoku, izpolni tista želja, ki jo ima v srcu tisti trenutek, ko zvonil.

Coln je rahlo butnil ob stopnice, vodeče naravnost v cerkev. Izstopili so in se namerili najprej v cerkev, da si ogledajo njeno notranjost. Gostov, vajenih vse drugačnih umetnin, cerkev sama ni posebno zanimala, zato pa se niso mogli dovolj načuditi lepoti, ki jo je nudil pogled na jezero, v katerem so se odbijali poslednji žarki zahajajočega sonca in za katerim so se dvigale mogočne planine. Ada in njena mati sta pozvonili pri Sv. Antonu, očitno bolj za zabavo ko iz kake vere v posebno moč tega svetnika. Gospod Venturini, stoječ ob strani, pa je celo hudošno vzkliknil:

"Oj, kako sta babjeverni!"
"No, tudi to mora biti," mu je odvrnil Pavle, boječ se zameriti enemu ali drugemu. Medtem se mu je približala Ada in ga z nagajivim nasmeškom nagovorila:
"Zakaj pa vi nič ne zvonite, če pravite, da to mora biti? Saj imate gotovo tudi vi kako tajno, skrito željo, mar ne?"

"No, da, seveda," odvrne Pavle smehljaje in pristopi k vrvi, za katero parkrat rahlo potegne.

"Midva imava pa precej podobni, morda celo enaki želji! Mar niste opazili, da je zvon pri obeh šestkrat udaril?" je pripomnila Ada in ga nenadoma pogledala docela resno ter za par trenutkov zapčila svoje lepe črne oči naravnost v njegove, medtem ko so se ostali oddaljili in obdarjali beračice, sedeče ob cerkvenih vratih.

"Prav mogoče," je odvrnil Pavle nekoliko zmeden ter se nenadoma zelo zresnil. Kakor preplašena sta se takoj nato oba zdrznila in pohitela za ostalimi, ki so ju že čakali.

Odveslali so naravnost proti "Park" hotelu, kajti bil je že čas za večerjo. Posedli so okrog mize na terasi in občudovali gore. Zadnji solnčni žarki so zlatili vrhove Triglava, Karavank, Kočne, Begušnice in Zelenice. Vsi so bili navdušeni ob pogledu na lepoto planin, kopajočih se v večernem soncu, najbolj pa Ada, ki je sedela poleg Pavleta in ga poslušala, ko ji je razlagal imena teh gora.

"Ali je mogoče priti na oni vrh?" ga je vprašala, kažoč na Triglav.

"Seveda je mogoče. Bil sem že nekajkrat na njem, toda za vas bi bilo to prenaporno."

"Če ste vi prišli tja, pridem tudi jaz. Saj boste šli z menoj, če vas prosim?" In nekoliko tiše je dodala: "Z vami grem povsod."

A zavedla se je, da se je preveč razkrila in močno je zardela. Pavle je to opazil, toda delal se je, kakor da ni razumel pravega smisla njenih besed, niti opazil njene rdečice, in skoro hladno pristavil:

(Dalje prihodnjič.)

Frank Heller:

SIBIRSKI BRZOVLAČ

(Nadaljevanje.)

Jakob Isocki si je preskrbel dokaz, da je ta govornica resnična. Vojška je stala v loku okrog svobodnega mesta. Čakala je samo na povelje iz Varšave, da bi krenila naprej. Kakšno vrednost so imele te novice? Vrednost težkih tisočakov, če bi imel toliko poguma, da bi se zglasil pri konzulu Archibaldu. Toda stopnice so bile visoke in bunke po zadnji odslavitvi še niso bile zaceljeje. Ves ogorčen si je še nadalje služil kruh kot novinar v Zoppolu.

Prvič po svojem zadnjem porazu je bil namreč prisiljen postati novinar in zdaj se je preživljal s tem, da je pisal reklamne članke za kasino. On, rojen pesimist, je bil prisiljen vsak dan pisati najoptimističnejše članke o kasinu in o gostih. To je bila najtrpejša ironija usode.

Ce je bilo nebo sivo in oblačno, je moral pisati, da štiti blagodejni pajčolan sočije pred pripekajočimi solnčnimi žarki. Ko je tistega dne, ko so priredili cvetlični korzo, deževalo, da so bili vsi premočeni, je moral pisati, da je taka slovesnost kakor sveti večer: pomena nima slavnost sama, je, da je v denarnici tritisoč

temveč priprave na njo napetost, pričakovanje...

Ce je bil kazino poln obreznih, je moral pisati, da je bil zbran vesel svet vse Evrope. Ce je bil prazen, je moral pisati, da se je zabavalo v igralnicah maloštevilno, toda izbrano občinstvo mirno in dostojno.

Neznaten honorar, ki ga je dobival Jakob Isocki za te članke v administraciji v tretjem nadstropju, je navadno zaigral v igralnicah v drugem nadstropju, kajti k vsej svoji nesreči je imel se sistem, ki je moral po njem igrati sam, ker ga ni hotel nihče kupiti.

Bili so trenutki, ko je Jakob Isocki glasno zavračal razumnost svojega reda.

Tistega poletnega jutra se mu je življenje prvič od zibelke nasmehnilo.

Pred svojim stanovanjem, malone na svojem pragu, je našel oguljeno črno denarnico iz navočenega platna. Bila je tako oguljena in izvirala je tako očitno iz nižjih družabnih slojev, da se je pesimizem Jakoba Isockega samo povečal pri pogledu na njo. Toda ne! Izkazalo se je, da je v denarnici tritisoč

nemških mark in blok kopaliških listkov.

Tritisoč mark ni bilo mnogo, toda Jakob Isocki ni bil razvajan. Spravil je denar in listke v žep, denarnico je pa položil tja, kjer je ležala. Potem je odšel v kopalnico. Kopal se že davni ni. Ni imel navade kopati se, toda deloma se mu je zdelo koda kopaliških listkov, na drugi strani so bila pa v kopalnici lepa dekleta. Imel je tudi namen igrati s tem denarjem in nejasno se je spomnil na gotove dolžbe v zakonu o umivanju nog pred važnimi deli.

Sedel je torej v bližini rodbinske kopalnice in na sebi je imel pester kopalni plašč. Bankovce je imel v žepu. Gladil jih je z prsti in pušcal topel pesek med prsti nog z občutkom blaženosti. Vreme je bilo krasno. Sklenil je nazvati ga v svojem članku prihodnjega dne vremem dostojno severnega Monte Carla.

Dolg, svetliolasi mož je prihajal iz moškega oddelka. Imel je modre oči in bil je gladko obrit. Njegovi lasje so bili čudni. Bil je nedavno ostrizen, toda videle so se, da roka, ki ga je strigla, ni bila kdove kako podkovana v svojem poslu. Njegovi lasje so bili najbolj podobni roditeljskemu polju, kjer je nevedča roka kosila žito.

Novi prišlec je sedel v pesek

blizu Jakoba Isockega. Kraj se be je položil papirnato vrečico, v kateri je imel menda žemlje in pa črno sukneno vrečico.

Radovedno se je oziral okrog. Mladi možje polnih ustnic so šepetali mladim ženam z lahko upogonjenimi nosovi. Bradati starejši možje so proučevali dolgovazne sezname tečajev. Fantiči gostih kodrastih las so gradili iz peska hiše in vse so dobivale obliko bančnih palač in menjalnic.

Ob vodi so se solnčile najade srednjih let. Njihove sprednje linije so imele isto tendenco, kakor valuta njihove domovine. Novi prišlec je opazoval vse to z vidnim zanimanjem. Kar je storil nekaj, kar je napolnilo Jakoba Isockega z največjim začudenjem. Vstal je, stopil počasi k mladi ženi z zakrivljenim nosom, ki ji je mlad mož polnih ustnic šepetal na uho nekaj zapeljivega, sklonil se je k njima in zaklical na ves glas:

— Gospodična, nikar mu ne verjemite!

Potem je skočil v vodo in začel na vso moč plavati okrog bazena. Mladi mož in mlada žena sta skočila narazen, kakor bi ju bil pičil gad. Ona je do ušes zardela, on je pa nekaj ogorčeno zamrmral. Ljudje naokrog so se smejali.

Jakob Isocki se ni smejal nikoli, razen če je bil v zadregi. Zadovoljil se je s tem, da se je temu prizoru trpko zasmel. Sicer je pa bila njegova pozornost že obrnjena drugam. Novi prišlec je bil pustil na obali dve vrečici. Ena je bila papirnata in v nji so bile menda žemlje, druga pa suknena. Kaj je bilo v nji? O tem je razmišljal Jakob Isocki.

Počasi se je bližal obema vrečicama, ta čas je pa otipaval kakor talisman bankovce, ki mu jih je bilo prineslo jutro. Počasi, zelo počasi je stopal naprej. Mladi mož in mlada žena, ki ju je bil neznanec klic tako neusmiljeno ločil, sta izginila vsak v svojo smer. Zdelo se je, da razen Previdnosti nihče ne vidi Jakoba Isockega. Že je bil pri obeh vrečicah. In iztegnil je roko po njih. Suknena vrečica je bila težka in njena vsebina je prijetno zvenketala. Ali je bilo mogoče, da je bilo v nji — zlato? Kar je zaslišal nad seboj glas:

— Ste lačni? Bi radi žemlje? Obenem je stisnila železna roka tisto njegovo roko, ki je držala sukneno vrečico. Jakob Isocki je ves prestrašen dvignil glavo. Mož skuštranih las se je bil vrnil. Njegova desnica je neusmiljeno stinkala roko Jakoba Isockega. Z leve roko je odpiral papirnato vrečico.

— Ničesar nisem hotel — hotel sem samo — Tako neprevidno ste pustili tu vrečici, hotel sem samo paziti, da bi ju nihče...

— Da bi mi ju nepošten človek ne ukradel, — ga je prebll prišlec. — To ste storili prav, to je lepo od vas, hvala vam. Zdaj pa pojejte za plačilo žemljo.

Ne da bi počakal na odgovor, mu je potisnil veliko žemljo v usta. Jakob Isocki je s priduse-nim glasom protestiral: Ne razumete me, hotel sem samo...

— Seveda ste lačni, morje pri-naša dober tek, — je dejal mož skuštranih las. — Jejete, kar jejete!

In neusmiljeno je potisnil žemljo v usta Jakoba Isockega ter sedel na pesek kraj njega. Potem je stisnil Jakoba Isockega za roko, da je spustil sukneno vrečico. Ah, kako prijetno je zažvenketalo, ko jo je pobiral. Jakob Isocki se je željno oziral za njo, obenem je pa na vso moč žvečil, da bi ga žemlja ne zadužila. Prišlec ga je napeto opazoval, zlasti njegove upadle oči, rdečkast nos in plešasto glavo.

— Kdo ste? — je vprašal radovedno, toda ne povsem korektno.

Jakob Isocki je videl prilično popravit nesrečni nespোরazum.

— Novinar sem, — je dejal. — Pustili ste tu te stvari ležati tako neprevidno, hotel sem samo...

— Dobro, dobro, — je dejal prišlec. — Mislim, da ste že opravili s to malenkostjo. Vaša skrb je bila seveda pretirana. Kdo bi pa hotel ukrasti vrečico z borima dvema tisočema zlatih mark? Kdo bi hotel postati zločinec zaradi take malenkosti?

— Kdo bi hotel postati zločinec? — je ponovil Jakob Isocki z glasom, ki ga ni več dužila žemlja.

Kongresnika Sam Hill in Robert Doughton se razgovarjata o novi davčni zakonodaji s ralnim zakladnikom Morgenthauom.

V vrečici so bili torej zlatniki, kakor je domneval, in sicer dva tisoč mark. Pol milijona v papirnatem denarju. Zakaj se ni malo bolj požuril?

— In vi ste novinar? — je nadaljeval lastnik zlata. — To je pa res srečno naključje. Rad bi govoril z nekom, ki pozna svet. Povejte mi v prvi vrsti eno — potisnil je Jakob Isockemu drugo žemljo v usta — kaj so pisale novice o blaznežu, ki je pobegnil... Čakajte, kdaj je že bilo to? Predčerašnjim.

Jakob Isocki se je vzravnal. Usta je imel polna žemlje, oči začudene.

— Blaznež, ki je pobegnil. O tem ni bilo v nobenih novinah niti besedice. Odkod pa to veste? Vsak dan čitam vse novice in nikjer nisem našel niti besedice o tem, da bi bil pobegnil kak blaznež.

Neznavec se je porogljivo ozrl na Jakoba Isockega. Jakob Isocki je prešel k splošnim razmotrivanjem.

— Da bi bil pobegnil kak blaznež! Morda celo nevaren blaznež. Ta bi bila lepa, če bi ga človek srečal. Kje ste pa to slišali? Neznavec ki je pozorno ogledoval obraz Jakoba Isockega, je počil v vesel, toda tih smeh.

— Hahahaha, slišal sem to v Gdinji. Ljudje so pa trdili, da hoče rodbina to prikriti. Prijeli bi ga radi diskretno, saj razumete. No, meni je vseeno, rad bi vas vprašal nekaj drugega, važnejšega. Prišel sem sem peš iz Gdinje.

— Peš, — je ponovil Jakob Isocki presenečeno. — Zakaj pa ne z vlakom? Saj vozi vlak vsake pol ure.

— Sovražim vlak, — je vzkliknil tujec razburjeno. — Povem vam, če se je človek vozil z vlakom nepretrgoma šest let, ga je do grla sit. Jaz sem se vozil tako in zdaj ga imam dovolj. Mislite si gnečo na kolodvoru. In vse te detektive, ki prezirajo človeka; zlasti, če je slučajno podedoval milijon ali dva.

Možgani Jakoba Isockega so težko asimilirali vse te novice. Jecljaje je ponovil: Vozil sem se z vlakom nepretrgoma šest let. Ste strojevodja? Detektiv!

Toda njegove misli so morale slediti svojemu naravnemu gonu. Kakor z železomagnetom so jih privlačevale besede milijon ali dva milijona. Obenem so se pa obrnile njegove oči nazaj na sukneno vrečico k neznančevi roki.

— Milijonar! — je zašepetal pokorno.

Svetlolasi mož je zamahnil z roko.

— Eh, ne brigajte se za to. O tem nisem hotel govoriti, ampak o nečem drugem. Ste slišali govoriti o Buddhi?

— O Buddhi? Da, seveda.

Možgani Jakoba Isockega že davno niso bili vajeni tako delovati. Šest let je potoval... milijonar — Buddha... Srednja lizmed teh besed je bila glavna. Kakor gledajo buddhisti na svoj popek, kadar hočejo odgnati od sebe brezpomembne misli, tako je gledal na sukneno vrečico.

— Sem kakor Buddha, — je dejal neznanec. — Danes sem videl spotoma tri vojake, ki jih nisem razumel in bi storam o njih dobiti pojasnilo, da se zopet pomirim. To pojasnilo mi boste gotovo lahko dali vi.

— Z veseljem, — je odgovoril Jakob Isocki. — Kaj ste pa videli?

— Videl sem, — je dejal neznanec, — najprej nemške tram-

vaje, ki so bili podobni ruskim tako so bili umazani. Drugič sem videl, kako se ljudje norčujejo iz stražnikov. Tretjič sem videl otrok, ki bi človek o njih dejal da so stari sedem let. Ko sem jih pa vprašal, koliko so stari, so odgovorili, da je vsakemu že štirinajst let. Povejte mi, kaj vse to pomeni.

Pesimistični Jakob Isocki je počil prvič po dolgem času v priščen smeh.

— To je vendar vojna, dragi moj, — je odgovoril.

— Vojna? — je ponovil mož s sukneno vrečico. — Kakšna vojna?

— Velika vojna, kakšna neki. Svetovna vojna.

Neznavec je položil vrečico med noge, potem je pa položil roko Jakob Isockemu okrog vratu in mu pogledal globoko v oči.

— Bil sem šest let na potovanju, — je dejal, — po dolgem potovanju, na nepretrganem potovanju — zato pa ne poznam dobro sedanjih razmer. Predčerašnjim ponoči, ko sem prišel ven, hočem reči, ko sem prišel v Gdinjo, sem se seznanil s Švedom, navihancem, da malo takih. Hotel me je zakleniti v omaro, da bi mi ukradel moj zadnji milijon.

TISKARNA S.N.P.

SPREJEMA VSA

v tiskarsko obrt spadajoča dela

Tiska vabila za veselice in shode, vizitnice, časnike, koledarje, letake itd. v slovenskem, hrvatskem, slovaškem, češkem, nemškem, angleškem jeziku in drugih

VOĐSTVO TISKARNE APELIRA NA ČLANSTVO S.N.P.J. TISKOVINE NAROČA V SVOJI TISKARNI

Vsa pojasnila daje vodstvo tiskarne. — Cene zmerne, unijsko delo prvo

Pišite po informacije na naslov:

S. N. P. J. PRINTERY

2657-59 SO. LAWDALE AVENUE
Telefon Rockwell 4904
CHICAGO, ILL.

Tam se dobe na željo tudi vsa ustmena pojasnila.

NAROČITE SI DNEVNIK PROSVETO

Po sklepu 10. redne konvencije se lahko naroči na list Prosveta štete eden, dva, tri, štiri ali pet članov iz ene družine k eni naročnici. Prosveta stane za vse enako, za člane ali nečlane \$6.00 za eno leto nino. Ker pa člani že plačajo pri anesmentu \$1.20 za tednik, se jim šteje k naročnin. Torej sedaj ni varoka, reči, da je list predrag za S. N. P. J. List Prosveta je vaša lastnina in gotovo je v vsaki družini ki bi rad žital list vsak dan. Cena lista Prosveta je:

Za Zdruf. države in Kanado \$6.00	Za Cicero in Chicago je...
1 tednik in..... 4.80	1 tednik in.....
2 tednika in..... 3.60	2 tednika in.....
3 tednike in..... 2.40	3 tednike in.....
4 tednike in..... 1.20	4 tednike in.....
5 tednikov in..... niž	5 tednikov in.....
	Za Evropo je.....\$9.00

Izpolnite spodnji kupon, priložite potrebno vsoto denarja ali Order v pienu in si naročite Prosveto, list, ki je vaša lastnina.

Pojasnilo:—Vselej kakor hitro katari teh članov preneha biti član ali če se preseli proč od družine in bo zahteval sam svoj list tednik, moral tisti član iz dotične družine, ki je tako skupno naročena na list Prosveto, to takoj naznaniti upravništvu lista, in obenem doplačati vsoto lista Prosveta. Ako tega ne stori, tedaj mora upravništvo listu za to vsoto naročniku.

PROSVETA, S.N.P.J., 3657 So. Lawndale Ave., Chicago, Ill.

Priloženo pošiljam naročnino za list Prosveto vsoto \$.....

1) Ime..... Čl. družina \$.....

Naslov.....

Ustavite tednik in ga pripišite k moji naročnini od sledečih članov družine:

2)..... Čl. družina \$.....

3)..... Čl. družina \$.....

4)..... Čl. družina \$.....

5)..... Čl. družina \$.....

Mesto..... Država.....

Nov naročnik..... Star naročnik.....